

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/82/2016
Identifikačné číslo spisu:	4110011130
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:4110011130.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci obvineného R. T. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák., vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 1T/138/2010, na neverejnom zasadnutí dňa 30. januára 2017 v Bratislave, o dovolaní ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 28. októbra 2015, sp. zn. 1To/66/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nitra z 30. apríla 2015, č. k. 1T/138/2010-282 bol R. T. uznaný vinným zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 26. marca 2008 v čase asi o 16.30 hodine v obci B., na parkovisku pri železničnom priecestí, pri bývalej firme S., po predchádzajúcom zastavení vozidiel obvineného a poškodeného na podnet obvineného, obaja z vozidiel vystúpili a obvinený pristúpil k poškodenému K. G. a kázal mu, aby ihneď odvolal advokáta a do 4. apríla 2008 mu dal sumu 200.000,- Sk, inak dopadne zle, dá jemu aj jeho synovi dolámať ruky a dá na dome syna poškodeného porozbíjať okná a bude ich celej rodine robiť zle.

Za to bol obvinený odsúdený podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/ Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu súd výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu na 2 (dva) roky.

O odvolaní obvineného R. T. proti vyššie uvedenému rozsudku Okresného súdu Nitra, Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 28. októbra 2015, sp. zn. 1To/66/2015 rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uložil obvinenému podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/ Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e/ Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu súd výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu na 1 (jeden) rok.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podala dovolanie ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky na základe podnetu obvineného R. T., z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Tr. por. s tým, že bol porušený zákon v ustanovení § 2 ods. 4 Tr. por. v neprospech obvineného.

Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky v podanom dovolaní uviedla, že v predmetnom trestnom konaní boli vykonané dva hlavné dôkazy - priamym dôkazom je tvrdenie poškodeného o tom, že v kritický deň 26.3.2008 sa stretol s obvineným na parkovisku v obci B., pri železničnom priecestí, kde sa mu podľa jeho tvrdenia obvinený mal vyhrážať a vydierať ho. Nepriamym dôkazom, ktorý potvrdzuje podľa súdu výpoveď poškodeného je výpoveď JUDr. T., ktorý v prípravnom konaní potvrdil, že sa s poškodeným niekedy začiatkom roku 2008 stretol na jeho žiadosť a poškodený mu povedal, že sa mu obvinený vyhrážal. Priebeh rozhovoru, počas ktorého sa mal obvinený poškodenému vyhrážať a vydierať ho, nikto iný nepočul, pretože na mieste skutku boli iba oni dvaja. Na jednej strane je teda výpoveď obvineného, ktorý popiera akékoľvek vyhrážanie a vydieranie a na druhej strane je výpoveď poškodeného, ktorý potvrdzuje priebeh rozhovoru s vyhrážkami a vydieraním.

Rozhodnutie Krajského súdu v Nitre nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Odsudzujúci rozsudok môže byť vydaný len v prípade, ak nie sú žiadne dôvodné pochybnosti o vine obvineného. V posudzovanej veci nemôžu byť výpoveď poškodeného spolu s výpoveďou jeho právneho zástupcu v civilnom konaní jedinými usvedčujúcimi dôkazmi postačujúcimi na uznanie viny z trestného činu vydierania. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je z formulácie ustanovenia § 371 ods. 3 Tr. por. zrejme, že ministerka spravodlivosti má povinnosť podať dovolanie v prospech alebo neprospech obvineného v prípade, ak má pochybnosť, či bol z vykonaných dôkazov dostatočne zistený skutkový stav a rovnako tak, keď dospeje k záveru, že závažným spôsobom boli porušené ustanovenia, ktorými sa má náležite zistiť skutkový stav. V dovolacom konaní ani za súčasného použitia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por. neprichádza do úvahy iné hodnotenie dôkazov súdmi, ak je toto založené na prísnom logickom úsudku, ku ktorému konajúce súdy dospeli na podklade starostlivého posúdenia každého vykonaného dôkazu z hľadiska jeho prípustnosti, závažnosti a vierohodnosti. Z uvedeného teda vyplýva, že dovolací súd na podklade tohto dovolania preskúmava hranice dokazovania predmetného trestného činu z hľadiska množstva a kvality dôkazov, avšak samotný rozsah hodnotenia dôkazov skúma iba z aspektov zákonnosti, závažnosti a vierohodnosti. Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky v dovolaní poukázala na to, že v predmetnej veci nenapáda hodnotenie dôkazov súdmi, ale hranice dokazovania z hľadiska množstva a kvality dôkazov, tak ako to umožňuje judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Z hľadiska množstva dôkazov ďalej uviedla, že v predmetnej veci ide o dôkaznú núdzu, ktorá síce nie je tzv. absolútna, avšak je nepostačujúca na posúdenie viny obvineného. Dôkazná núdza sama osebe neznamena, že skutok sa nestal, ale ide o dôkaznú situáciu, ktorá neumožňuje usvedčenie obvineného zo spáchania tohto skutku. Kvalita dôkazov je taktiež spochybiteľná, keďže poškodený je v spore s obvineným, kde mu v postavení dlžníka je povinný splatiť požičanú peňažnú sumu a ich vzájomné vzťahy sú, tak ako to konštatuje aj súd, hlboko narušené. Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky považuje za neprípustnú argumentáciu súdu o tom, že tak obvinený ako aj poškodený boli poučení, každý podľa svojho procesného postavenia, pričom poškodený K. G., na rozdiel od obvineného, ktorého nikto nemôže k priznaniu nútiť, bol ako svedok po zákonom poučení povinný vypovedať pravdu. Súd tu prezumuje nepravdivosť výpovede obvineného, pričom vychádza z jeho práva na obhajobu, ktoré zahŕňa zásadu zákazu donucovania k sebaobviňovaniu. V predmetnej trestnej veci stoja proti sebe výpovede obvineného a poškodeného, ktoré vyvolávajú pochybnosti o vine obvineného, ktoré nie je možné odstrániť prípadnými ďalšími dôkazmi, keďže k dispozícii je iba výpoveď poškodeného potvrdená výpoveďou jeho právneho zástupcu. JUDr. T. však nepotvrdil, keďže toho nebol ani svedkom, že skutočne došlo k stretnutiu medzi obvineným a poškodeným, vypovedal iba, že ho poškodený o tomto stretnutí informoval, čím sa nijakým spôsobom nezvyšuje vierohodnosť tvrdenia poškodeného, ale

nadalej to ostáva iba v rovine tvrdenia proti tvrdeniu.

Za tohto stavu dokazovania ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky konštatuje, že vina obvineného nebola preukázaná bez akýchkoľvek pochybností, tak ako to vyžaduje zákon. Pokiaľ je v konkrétnej veci tak ako verzia poškodeného rovnako možná a pravdepodobná aj verzia obvineného a ďalšími dôkazmi už nie je možné reálne objasniť, ktorá z do úvahy pripadajúcich verzii je viacerhodnejšia, nie je možné obvineného s ohľadom na zásadu in dubio pro reo uznať za vinného.

Poukazujúc na vyššie uvedené dôvody ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky navrhla, aby dovolací súd

1) podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 28. októbra 2015, sp. zn. 1To/66/2015 bol porušený zákon v ustanovení § 2 ods. 4 Tr. por. v neprospech obv. R. T.,

2) podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre zrušil a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na neho obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad,

3) podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Krajskému súdu v Nitre, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky sa vyjadril obvinený prostredníctvom svojej obhajkyne tak, že s dovolaním sa plne stotožňuje.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Nitra vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že toto nepovažuje za dôvodné a opodstatnené, skutkový stav v danej veci bol zistený správne a spoľahlivo a neboli pritom závažným spôsobom porušené ustanovenia príslušných právnych predpisov ani § 2 ods. 4 Trestného poriadku. Dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 3 Trestného poriadku nie sú splnené, preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podané dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania.

Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky sa k vyjadreniam prokurátora a obvineného nevyjadrila.

Pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie je podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávneným procesným subjektom (§ 369 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1 a 2 Tr. por.).

Najvyšší súd následne na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané ministerkou spravodlivosti Slovenskej republiky nie je dôvodné, a preto ho podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. V konkrétnom prípade musí vždy prevažovať záujem zákonnosti rozhodnutí a postupu konania, ktoré právoplatnému rozhodnutiu predchádzalo, nad záujmom na stabilite a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. Tak tomu bude iba pri zásadných a podstatných vadách, pre ktoré nemôže napadnuté rozhodnutie obstáť, pretože by to bolo ohrozením zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia.

Novelou Trestného poriadku č. 262/2011 Z. z. bolo doplnené ustanovenie § 371 ods. 3 Tr. por., ktorým

sa zaviedol nový dovolací dôvod pre ministra spravodlivosti.

Podľa § 371 ods. 3 Tr. por. minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Minister spravodlivosti - ako dovolateľ - je teda oprávnený napadnúť rozhodnutie pre nesprávne zistenie skutkového stavu a hodnotiť tak rozsah vykonaného dokazovania, alebo namietat' porušenie ustanovení zabezpečujúcich objasnenie veci, avšak z ustanovenie § 371 ods. 3 Tr. por. nevyplýva jeho neobmedzené právo namietat' hodnotenie dôkazov vykonaných súdom, najmä pokiaľ sa konajúce súdy dôsledne týmito dôkazmi zaoberali. V dovolacom konaní, ani za súčasného použitia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por., neprichádza do úvahy iné hodnotenie dôkazov súdmi, ak je toto založené na prísnom logickom úsudku, ku ktorému konajúce súdy dospeli na podklade starostlivého posúdenia každého vykonaného dôkazu z hľadiska jeho prípustnosti, závažnosti a vierohodnosti.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že minister spravodlivosti má povinnosť podať dovolanie v prospech alebo v neprospech obvineného v prípade, ak má pochybnosť, či bol z vykonaných dôkazov dostatočne zistený skutkový stav, resp. ak dospeje k záveru, že závažným spôsobom boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť náležité zistenie skutkového stavu. Zároveň je predmetné ustanovenie obmedzené materiálnou podmienkou vyplývajúcou z ustanovenia § 371 ods. 5 Tr. por., v zmysle ktorej sa môže tento dovolací dôvod použiť len vtedy, ak by to zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného.

Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky podané dovolanie odôvodnila tým, že nenapáda hodnotenie dôkazov súdmi, ale hranice dokazovania z hľadiska množstva a kvality dôkazov, pričom stoja proti sebe výpovede obvineného a poškodeného, ktoré vyvolávajú pochybnosti o vine obvineného, ktoré nie je možné odstrániť prípadnými ďalšími dôkazmi, keďže k dispozícii je iba výpoveď poškodeného potvrdená výpoveďou jeho právneho zástupcu, ktorý však nepotvrdil, keďže toho nebol ani svedkom, že skutočne došlo k stretnutiu medzi obvineným a poškodeným, vypovedal iba, že ho poškodený o tomto stretnutí informoval, čím sa nijakým spôsobom nezvyšuje vierohodnosť tvrdenia poškodeného, ale naďalej to ostáva iba v rovine tvrdenia proti tvrdeniu. Za tohto stavu dokazovania je potrebné konštatovať, že vina obvineného nebola preukázaná bez akýchkoľvek pochybností tak, ako to vyžaduje zákon.

Dovolací súd na tomto mieste konštatuje, že vykonávanie dôkazov a ich hodnotenie sa v plnom rozsahu vykonáva v rámci konania pred súdom, a to príslušnými procesnými súdmi ako v prvom stupni, tak aj v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Proces dokazovania, ako z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania, je ovládaný zásadou voľného hodnotenia dôkazov, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritorneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom, ktorý určuje rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por. , podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Súdy oboch stupňov zákonom predpísaným spôsobom a v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Trestného poriadku vykonali všetky dostupné dôkazy potrebné pre rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotili jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach ako aj logickom súhrne v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku, preto tomuto spôsobu z hľadiska pravidiel pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť. Na tomto podklade sa potom konajúce súdy veľmi starostlivo a podrobným spôsobom zaoberali skutkovým stavom, logickým spôsobom dospeli k skutkovým zisteniam, a preto nemožno bez ďalšieho konštatovať, že bol skutkový stav nesprávne zistený.

Je nutné poukázať na to, že prvostupňový súd v predmetnej veci už raz rozhodoval rozsudkom zo 4. júna 2013, sp. zn. 1T/138/2010, ktorým obvineného R. T. oslobodil spod obžaloby prokurátora podľa § 285 písm. b/ Tr. por.. Už v tomto rozsudku okresný súd dospel k záveru, že bolo preukázané spáchanie skutku, avšak motív, intenzita a spôsob vykonania činu nasvedčujú tomu, že stupeň nebezpečnosti tohto činu pre spoločnosť je nepatrný a nie je možné kvalifikovať ho ako trestný čin. Uvedený rozsudok bol uznesením Krajského súdu v Nitre z 27. marca 2014, sp. zn. 1To/9/2014 podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Tr. por. zrušený a vec vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Odvolací súd konštatoval, poukazujúc na ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák., na nemožnosť aplikácie tzv. materiálneho korektívu na zločiny.

Prvostupňový súd po vrátení veci rozsudkom z 30. apríla 2015, sp. zn. 1T/138/2010, uznal obvineného vinným a uložil mu trest. V odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Krajský súd v Nitre po preskúmaní veci v rámci odvolacieho konania nezistil pochybenie súdu prvého stupňa. Skutkové zistenia ako aj právne posúdenie, považoval za podrobne a dostatočne presvedčivo preukázané, pričom úvahy súdu prvého stupňa si osvojil.

Dovolací súd sa po preskúmaní predloženého spisového materiálu so závermi súdov prvého aj druhého stupňa stotožňuje. Okresný súd vykonal vyčerpávajúcim spôsobom dokazovanie na hlavných pojednávaniach, v potrebnom rozsahu na dostatočné zistenie skutkového stavu veci a tieto dôkazy aj v odôvodnení svojho rozhodnutia starostlivo vyhodnotil a dospel k správne mu záveru o vine obvineného R. T..

Zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona sa dopustí ten, kto iného násilím, hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že vzťahy medzi obvineným R. T. a poškodeným K. G. sú vážne narušené, pričom táto skutočnosť vyústila jednak do civilného konania z dôvodu nevrátenia pôžičky R. T. zo strany K. G. (čo tento nepoprel), ale aj do podávaní trestných oznámení a rôznych konfliktov, či už zo strany jednej alebo druhej. Je pravdou, že pri konkrétnej udalosti, ktorá je predmetom skutku dňa 26. marca 2008, nebol prítomný žiadny iný priamy svedok. Jediným priamym dôkazom je výpoveď svedka poškodeného, ktorý od začiatku vypovedá rovnako, svoju výpoveď nezmenil ani v prípravnom konaní, ani pri konfrontácii, či na hlavnom pojednávaní.

Na tomto mieste sa žiada pripomenúť, že vina obvineného môže byť - za určitých podmienok - založená aj len na jednom dôkaze (keďže neplatí zásada testis unus, testis nullus - jediný svedok je ako žiaden svedok). V prípade, ak má slúžiť výpoveď poškodeného (svedka) ako jediný priamy dôkaz, preukazujúci vinu obvineného, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a nesmie byť inými dôkazmi spochybiteľný, či dokonca vyvrátený.

V danom prípade možno výpoveď poškodeného za takúto považovať, naviac, výpoveď poškodeného je podporená ďalším dôkazom, keďže poškodený K. G. udalosť bezprostredne oznámil svojmu právne mu zástupcovi - JUDr. T. (ktorý mu poskytoval právnu pomoc v civilnom konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 17C/201/2007, týkajúcom sa práve konania o zaplatenie sumy, ktorú poškodený G. dlžil obvinenému, čo priamo svedok potvrdzuje), ktorý túto skutočnosť v prípravnom konaní potvrdil. Následne poškodený K. G. podal trestné oznámenie a na svojich tvrdeniach zotrval. JUDr. T. ako svedok potvrdil, že mu poškodený oznámil udalosť, ku ktorej malo dôjsť, aj keď priamo pri skutku nebol. Mal však o nej vedomosť práve od poškodeného, ktorý s ním konzultoval ďalší postup.

Podľa názoru ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky, nemôže byť výpoveď poškodeného spolu s výpoveďou jeho právneho zástupcu v civilnom konaní jedinými usvedčujúcimi dôkazmi postačujúcimi na uznanie viny z trestného činu vydierania. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že vina obvineného R. T. je založená na priamom dôkaze, ktorým je výpoveď poškodeného G. a tiež na nepriamom dôkaze (ktorý slúži na preverenie výpovede poškodeného, ako priameho dôkazu), ktorým je

výpoveď svedka JUDr. T. a následného konania samotného poškodeného, ktorý podal trestné oznámenie a na svojich výpovediach zotrval v priebehu celého konania. Súdom vykonané dokazovanie tvorí vo svojom súhrne logickú, ničím nenarušenú a uzavretú sústavu dôkazov, ktoré vcelku zhodne a spoľahlivo dokazujú záver o vine obvineného. Možno súhlasiť s názorom ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky, prezentovaným v dovolaní, že v danom prípade sa nejedná o množstvo dôkazov, ktoré usvedčujú obvineného, avšak podľa názoru súdov ide kvalitatívne o také dôkazy, ktoré sú pre uznanie viny obvineného dostatočné.

Obvinený mal snahu získať vrátenie finančných prostriedkov, ktoré požičal poškodenému, čo mu nie je možné zazlievať. Na jeho podnet sa viedlo civilné konanie, pričom práve v deň, kedy malo dôjsť ku skutku (26. marca 2008) sa konalo pojednávanie v civilnej veci a poškodeného na tomto pojednávaní zastupoval JUDr. T., o čom obvinený mal vedomosť, keďže to vyplynulo aj z jeho výpovede. Z ustálenej skutkovej vety vyplýva, že obvinený hrozbou násilia a bezprostrednej ťažkej ujmy (poškodený dopadne zle, dá jemu aj jeho synovi dolámať ruky, synovi poškodeného dá porozbíjať okná a bude celej rodine robiť zle) poškodeného nútil, aby niečo konal (aby odvolal advokáta a do 4. apríla 2008 mu dal sumu 200.000,- Sk).

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd konštatuje, že okresný súd správne postupoval, keď uznal obvineného R. T. vinným, nakoľko takýto záver plne korešponduje s vykonanými dôkazmi. Rovnako správny je následný postup krajského súdu, ktorý práve okolnosti prípadu (najmä motív konania obvineného) považoval za dôvod pre aplikáciu ustanovenia § 39 Tr. zák. a mimoriadne znížil obvinenému trest.

Na základe vyššie uvedených úvah, najvyšší súd dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 3 Tr. por., preto dovolanie ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.